

COMUNICAREA EFICIENTĂ CU FAMILIA – REUȘITE ÎN TERAPIILE ELEVILOR CU CES

*Ramona DOGARU, profesor de
Psihopedagogie speciala,
Școala gimnazială specială
„Maria Montessori”, Bacău*

CZU: 376.2

*Implicarea familiei cere energie și efort
și trebuie considerată un element legitim al educației
care influențează dezvoltarea elevilor și învățarea.*

(Connard, Novick, 1996)

Pentru o dezvoltare armonioasă în educația timpurie, copiii au nevoie de un context de învățare care să le ofere cât mai multe experiențe.

Nu putem schimba ceea ce se întâmplă în jur, dar putem să le fim alături copiilor, să îi sprijinim și să le spunem adevărul.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, a sentimentelor. Rolul familiei este fundamental în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu familia elevului cu CES, membrii echipei pluridisciplinare necesare pentru un PLAN DE INTERVENȚIE INDIVIDUALIZAT al elevului cu CES, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Este esențial în zilele noastre să se dezvolte un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau dimpotriva devia viețile lor, poate forma multe dintre valorile lor.

De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, acea educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. **Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile**, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice). Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul va obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților

care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și consultatii cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul și școlarul. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului.

În fiecare zi ne aflăm în interacțiune cu persoane care au opinii, sentimente, convingeri, așteptări diverse. Contextul actual și situațiile de învățare online sunt doi dintre factorii care au determinat, cel puțin teoretic, utilizarea mai frecventă unor modalități noi de comunicare aflate la dispoziția cadrelor didactice. Capacitatea unui profesor de a realiza schimburi de idei cu membrii familiei copilului cu CES de a le înțelege punctele de vedere, de a rezolva eventuale probleme apărute depinde de eficiența comunicării sale.

O comunicare deficitară în mediul școlar cu membrii familiei copilului cu CES și nu numai, este într-adevăr pentru un profesor un mare obstacol în îndeplinirea obiectivelor și în stabilirea unui climat adecvat pentru învățare – exprimarea în mod ineficient are ca finalitate acțiuni ineficiente.

Ca și cadru didactic în învățământul speciala și diriginte la clasă cu elevi cu DMS, în ultimii ani am observat schimbare negativă de comportament și comunicare din partea părinților elevilor cu deficiențe

Marea majoritate își „varsă nervii pe persoanele din jur: profesori, sistemul de învățământ, personalul din școala unde este înscris copilul. Din păcate ei consideră ca toți sunt de vină pentru faptul că copilul sau s-a născut cu diverse deficiențe fie ele de natură fizică, cognitivă, locomotorie, tulburări de comportament.

Eu ca și profesor cred că părinții ai căror copii se confruntă cu dizabilități, periodic ar trebuie să beneficieze de ședințe de consiliere și explicat acestora pașii care trebuie să-i urmeze pentru un proces terapeutic de succes.

Comunicarea, tonalitatea vocii, modul de apropiere și înțelegere fata de părinți contează foarte mult pentru a duce la bun sfârșit obiective propuse în programe de terapie, benefice mai ales dacă aceste terapii de recuperare încep de timpuriu, cât mai devreme cu putință. Acceptarea din partea familiei, faptul că copilul s-a născut cu o deficiență este un început pozitiv, incurajator pentru o reușită în recuperare parțială sau totală.

„Școala pentru a da roade are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea cu părinții. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace dacă familia e ostilă și indiferentă.”
H.H. STERN- *Educația părinților în lume*.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București, 2004
2. Didactic.ro